D·N
3/1 1952

Det ovissa konjunkturläget

Statsminister Erlander övade sig under höstriksdagens sista debatt för tillfället i det dramatiska facket. Han talade om konjunkturutskrerna och sökte få fram något av hård, svett och tårar i sina tonfall.

En dylik dramatisering är onödig. Att konjunkturläget för vårt land är ovanligt labilt, att vår motståndskraft mot starka påfrestningar utifrån är tämligen svag är uppenbart. Man kan skildra den situation som vuxit fram under 1951 i några få ord: Engångsanpassningen har lyckats inom företagarsektorn av hemmamarknadsindustrin och har totalt misslyckats på andra områden. Löneutvecklingen har blivit en annan än den beräknade — och framför allt trycket på lönemarknaden längt hårdare för det kommande året än man väntade sig för ett år sedan. Engångsinflationens alltför många etapper skapade en sammansättning med oerhörd jäskraft.

På utrikeshandelns område har farorna också vuxit. Exportutvecklingen har från flera synpunkter varit en förtjel; framför allt har valutaläget förbättrats. Men samtidigt har den tillsammans med importpristegringarna bildat basen för den inkomstöverflyttning från hemmamarknadsproduktionen till andra näringar som utgör det kraftigaste inslaget i snedvridningen. Denna förutsetse kan bli särskilt farlig därför att inkomstutvecklingen följt övervinsterna i spåren och därmed inpassat kostnadsläget på exportområdet — och även på en del andra håll — efter en kanske högst tillfällig vinstutveckling. Vid ett allmänt prisfall så våra exportprodukter — och som vågar räkna med att massprisserna skall stå sig i längden? — kommer det uppdrivna kostnadsläget att bli ett allvarligt bekymmer.

Inom verkstadsindustrin är läget redan bekymmersamt. Dess kostnader har stigit i takt med den övriga exportindustrins, men prisutvecklingen har inte varit lika gynnsam. Ett bakslag på exportområdet, en nedgång i priserna som — i förväntan på ytterligare nedgång — kommer att framkalla köpmotstånd med till en tid också volymmässig exportminskning kan medföra kännbara förlusters och sysselsättningsstörningar.

Kanske blir omfattningen inte sådan att ett motsvarande tryck uppstår på andra håll från denna del av näringslivet. Möjligheten för en liknande utveckling inom hemmamarknaden är stor nog ändå; sysselsättningsstörningar kan också där inträffa så att säga spontant. Denna del av marknaden är för närvarande svag. Särskilt gäller detta vissa branscher, där tillkomsten kapacitetsökningar framtid med effektivare utländsk konkurrens; textil- och beklädnadsområdet, skoindustrin, leksaksfabrikationen och sådan tillverkning som damväskor och andra likartade artiklar av "lyxbetonad" karaktär eller betydande tänjningsförmåga i fråga om varaktighet. Lagren är stora, inköpta till priser som många gånger inte kommer att kunna hållas.

Importen är från en synpunkt det kanske lättaste av allt. Det världspolitiska läget blir här avgörande för prisutvecklingen. För vår del finns under alla omständigheter ett par känsliga punkter, bränslet och dollarbristen. Handelsministerns varning beträffande dollarimporten förefaller inte obefogad. Varje omläggning från dollarn till andra valutor innebär emellertid en fördyring, en försämring av vår försörjningsbalans. I sin tur återverkar detta — höjda råvarupriser och råvarubrist — på hemmamarknadsföretagens kostnader och konkurrenskraft.

Beredskap mot skilda eventualiteter — så kan man formulera kravet på den ekonomiska politikens uppgifter. Man får inte låsa sig vid fixerade program och generaliserade lösningar en gång för alla såsom i viss mån skedde när engångsinflationens kallvig lades upp och såsom hittills varit fallet med kreditpolitiken. Anpassning och rörlighet är nödvändig. Framför allt gäller det att inte tappa huvudet inför de svårigheter som kan komma. Den omställning som behövs på sina håll för att en balans på längre sikt skall vara möjlig får inte äventyras av t. ex. ingripanden som hindrar en normal konjunkturs utifrån gentemot vissa hemmamarknadsindustrier. Alla är överens om att den överfulla sysselsättningen bör dämpas och detta kan inte ske så jämnt över hela linjen att inte direkta störningar uppstår på vissa områden av näringslivet.

FN, Tyskland, Sverige

Sveriges förslag i Tysklandsfrågan i FN förvarnas än en gång i Morgon-Tidningen. Det påpekas för det första att medan Economist utdömt det svenska förslaget och ansett det förklarligt blott om svenskarna misstoptatat hela läget, så har den socialistiska New Statesman, om också med stor tvekan, uttryckt ett visst gillande av Sveriges hållning. Det är ett dåligt försvar; medan Economist är världens konske mest ansedda tidskrift, berömd för sin objektivitet, står New Statesman den tredje ståndpunkten så pass nära att dess vitsord snarast är kompromitterande.

För det andra betonas att Dagens Nyheter — liksom Economist — framhävt att västmakterna måste ha räknat med ett tryckt nej på beslutet om undersökningskommission. Naturligtvis; på den punkten är vi alla ense; även hr Undén har gjort samma självfallna reflexion. Vad saken gäller är om det svenska förslaget om förhandlingar ockupationsmakterna emellan hade större utsikter att främja fria val i Östtyskland och Tysklands återförening. Svaret är nej, och detta avar har givits över så gott som hela den fria världen; på grunder som inte angivits som skolförädrvare i dessa bygder.

De lokala problemen sammanhänger emellertid nära med det större problemet om läroverkslärarnas arbetsvillkor över huvud taget. Fortsatt uppskovspolitik både på det lokala planet och på det allmänna vore att utmana försynen.

Lärarbristen i övre Norrland

har nu blivit så svårartad att man måste tillgripa utomordentliga åtgärder. Vill inte regeringen göra det, trots påstötningarna från skolöverstyrelsen, så får initiativet tas inom riksdagen. Huvudsaken är inte formen — det finns flera möjligheter att stärka konkurrensförmågan hos de värst utsatta läroverken och högre skolorna —, utan att man verkligen tillgodoser behovet av kvalificerad undervisning. Blir det nytt uppskov, kommer tillståndet snabbt att ytterligare försämras. Det samlade omdömesmaterialet — senast bearbetat av läroverkens krisutredning — talar ett mycket tydligt språk. Ingen har hellet vågat förorda indragning av viktiga utbildningslinjer i norrländska kulturcentra. Men detta blir obevekligt utvecklingens resultat om regering och riksdag underlåter att göra något i ett kritiskt skede. Den nye eckleastikministern kommer då att bli illa berykt.

PRESSGRANNAR

Nonchalans mot de humanitära värdena kännetecknar den s. k. tredje ståndpunkten. Den är rena orkeslöshesten och självuppgivenhet — i stället för självständighet. Svenska Morgonbladet (fp) summerar på detta sätt och skriver vidare:

Det mest kända i hela detta resonemang är likhetem med sympatiförenare och dimbildande resonemang under hitlerperiodens bottalla expansion. Varför bråka och göra invändningar, låt dem hållas — demokratierna är ändå goda kålsupare som nasistregeringen. Tala inte om humanitet och "västerländska värden", det är bara bosh och de realistiska värden som talar ur de tyska vapnen!

Men det fanns, Gud ske lov, folk som inte låt sig duperas av detta prat utan som värdesatte den västerländska humanismen och demokratiska friheten så högt, att de gjorde motstånd till det ytterste. Vi hoppas att sunt förnuft och äkta frihetslängtan ska förena Europas och Amerikas folk att göra sammanleés mot den bolsjevistiska barbarismen och mot dess öppna eller förstuckna propagandister.

Kanske är hr Hedlund inte en så stor syndare som oppositionspressen plötsligt fått för sig, skriver Aftontidningen (s) med anledning av Dagens Nyheters gårdagsledare:

DN säger själv, att det inte i sådana här sammanhang brukar gå så till, "att man formligt inbjuder varann". Hr Hedlund har förmekat, att han inbjudits att bli medlem av regeringen. Kunde han säga annat, innan han fått ett erbjudande? Kunde han sätta sig på regeringssidan vid de första förhandlingarna om inflationsbekämpandet, innan han blivit medlem av statsrådet? Kan sanningskravet vidare drivas därhän, att en politiker skall offentligt redovisa varje samtal med andra politiker? Har han inte som andra valfrihet i den vägen? Är han oförvitlig, om han rantar omkring och berättar vad som ytterst vår förtroliga samtal?

Ingen har begärt att hr Hedlund under förhandlingarnas gång skulle redovisa parternas argument. Genom att framställa saken på det sättet visar Aftontidningen endast hur sjuk den är också i tidningens egna ögon. Hr Hedlund tillfrågades om förhandlingar över huvud kgde rum. Han kunde ha vägrat att alls svara. I stället föredrog han att säga att förhandlingar över huvud inte pågick.

Arkebiskopen avslutade med all den myndighet han är mäktig vy-åsigt till uttrade ur svenska kyrkan, den rätt som från årsskiftet tillkommer varje medlborgare över 18 år. Han gjorde det med en klar mening till envar som övervägde att begagna sig av den lagfästa rättighetens att djupt bestrina innebörden i sin tillämnade handling, som beskreva vara att alla banden med fädernes kyrka och fira barnen ut i en tomheters ödemark. Expressen (fp), som påtalar ärkebiskopens uppträdande, förtsätter:

Så skarpt som de lagstiftande statsmakterna med allt fog betonat att ingen som helst påtryckning från prästerskapets sida får förekomma mot medborgare vilka önskar utnyttja den vunna friheten måste denna ärkebiskopliga appell te sig i högsta grad olycklig. Med den respekt för den enskildes opåverkade fria ställningstagande som religionsfriheten förutsätter bar den lika slutskakap. För alla de prästmän som tidigare känt freetelse att begagna sig myndighet till att avstyrra utträdesansökningar måste den ärkebiskopliga myndigheten medföra en starkt stegrad benägenhet att verkligen begagna alla möjligheter härtill. Det skulle ha gjort ett vida bedyvärdare intryck om kyrkans talesman ställt sig tolal gentemot lagstiftarnas vakthållning om den medborgerliga integriteten, och accepterat ingen som den segor för vitala förhetsbegrepp den i dispuste mening utgör. Att utanför kyrkan är verkligen ingen ödemark. Skulle de barn ärkebiskopen nu gömmar för vid vuxen ålder till äventyrs tycka det, har de enligt lagen all frihet och möjlighet att ta steget in i statskyrkan igen.

Framföreta i radio var ärkebiskopens ord klart olämpliga. Däremot hade de gått an som ledare i Svenska Dagbladet.

Lloyd George och Churchill

Churchill, Baldwin och Lloyd George 1927

UTAT HAR krigsledarna Lloyd George och Churchill under sina stora skeden främst framstått som talare med uppträdande förmåga att egga, uppmuntra, hetsa och övertyga och framför allt att fånga gyllen, förhoppningar och vilja i lysande, passionerade paroller. Under första kriget var Lloyd Georges stora tal händelser och handlingar mästan lika mycket som Churchills under det andra. Hur starkt verkade de inte i åtanförelser och hur dynamiska betänkanden som den ena gången lästes upp i Berlin och den fradgande vidbet som andra gången var Tyskiands röst i radion! Lloyd George hade kanske det största registret, från religiös patos till nästan clownartat skämt, men Churchill nådde högre — något sådant som talet om "blod, svett och tårar" och tre eller fyra andra krigstal har Lloyd George aldrig satt upp till. Men det var sannerligen inte bara på tribunen de gjorde sina insatser. Båda ägde en napoleonsk förmåga att sätta sig in i skiftande frågor, att träffa det väsentliga, att med den otroliga snabbhet som slarvet kallar intuition nå överblick och en bestämd uppfattning. Och båda tyeks ha haft relativt lätt att samarbeta, att dra den nödvändiga gränsen mellan vad de själva borde avgöra och vad som måste överlåtas åt andra. Det finns inte mycket av Napoleons tendens att ompe sig med lakejer i stället för rådgivare, om också Lloyd George särskilt under efterkrigsåren visade spår av denna caesariska sjukdom.

Mycket har talats om deras mod. Det fysiska modet: här kan man göra en inte alltför viktig skillnad mellan Lloyd George, som visade en viss försiktighet och omedelbart uppsökte ett skyddsrum vid bombning, och Churchill, vars hjärnantsnonchalans inför faran alltför förblivit lika stor som i slaget vid Omdurman. Det moraliska modet: deras tillförsikt, deras förmåga att växa till överlägsenhet inför varje ny situation, deras förening av lidelse och sinnesro.

Men ordet moraliskt mod säger inte så mycket. De båda lärarna tyeks på höjden av sin bana ha levt i glädje, i en näsan berusad känsla av kraft och makt. Fåfänga hade väl sin del där; eller tesen succéser blev de, och hur omedvetna skulle de själva ha varit, något av divor och sökare efter applåder. Om högmod kunde man också tala, men det ligger något av isolering, av att vara utanför, att förakta i det ordet, som inte passar på dessa handlingens gourmander. Snarare tänker men på inspirationen hos en konstnär som funnit sitt ämne eller sin form och på den exaltation som många människor känner vid hastighet, storm och strid. Det var lycklga, på en gång trygga och ivriga premärministrar som gick till sängs den 7 december 1916 och den 11 maj 1940, inte människor i ängslan inför övervädigande uppgifter. "Jag var medveten om en djup känsla av lättnad", skriver Churchill. "Äntligen hade jag makt att ge direktiv på hela scenen. Jag kände det som om jag marscherade med ödet och att hela mitt förflutna liv blott hade varit en förberedelse till denna timme och till detta prov."

Föga har skrivits om de båda hjältarnas personliga liv och inre liv. Men vet knappast något om deras äktenskap och erotiska erfarenheter, om deras sätt att vara bland de närmaste, om deras tankar om religionen och inför döden; man vet inte ens vilka böcker som de läst, hur de var som barn, hur de verkade i lugn och vila. Det intrycik på detta plan som möter i biografier och memoarer är självfallet en stor utdvändhet, en koncentration på det aktuella, om man så vill en viss ytlighet och omedvetenhet. Ingendera har varit "nonkonformist" eller okonventionell i ordets djupare mening, de har godtagit de förestållningar om tillvaron, människan och moralen som bjudits dem. Man kan kalla dem religiösa, om man därmed enligt gängse språkbruk avser personer som aldrig tänker på religion eller "mening". Lloyd George älskade att sjunga psalmer och uppträdde någon gång som predikant — med ungefär samma idéer som han framförde som politiker, men med litet mera etisk förgyllning —, Churchill kan röras till tårar inför vackra ord om Vår Herre och allmgs förgänglighet. Det skulle vara möjligt att ur deras tal och skrifter plocka fram de tröstande, halvdunkla och motsägande tankar som en föga anfrätt barnatro mobiliserar inför stora och svåra ting: "God styr allt till bästa", "Herrens vägar är outrannsakliga", "hjälp dig själv, så hjälper dig Gud." Men av spänning, besatthet, tro eller otro i väsentlig mening intet spår. Möjligen har Gud varit en stillsam garant för handlandet; han har inte befallt och han har inte heller blivit en ständigt anlitad, ständigt villig medkämpe. Här går skiljelinjen mot Gladstone.

Lloyd George var under årtiondet före det första världskriget den främste initiativtagaren till och pådrivaren av sociala reformer; efter sin avgång utbetarbade han förslag för krisens bekämpande och trygghandet av den enskildes ställning som i viktiga punkter uppsiglis av arbetarpartiet; han förblev den fattiga pojkens som ville hjälpa de missgynnade, och han identifierade sig aldrig, till skillnad från socialisten Macdonald, med de rika och förnäma. Hos Churchill, åttling till sig generationer av hertigar, fanns inte samma självfallna radikalism, men han hörde till Lloyd Georges ivrigaste anhängare i striden mot högern och överhuset. Likväl var varken Lloyd George eller Churchill — i olikhet med John Bright, den unge Joseph Chamberlain eller de socialistiska genombrottsmännen — någonsin i första rummet bärare av krav på social nydaning. De ville ordna och förbättra, men utan djärva fantasier eller ens storvulna och långsiktiga samhällsplaner. De tycktes vänta på de stora, attifrån kommande uppgifter som skulle göra själva det på, lägets bemästrande inriktade arbetet till ett tillräckligt program. De har varit statsledare och förvaltare mera än nydanare.

Lloyd George blev känd för att byta åsikter, Churchill mera för att byta parti — han var först konservativ, sedan liberal, sedan oberoende antisocialist, slutligen ånyo konservativ —, och han talar i en av sina böcker om att ändring av partitillhörighet anses längt väsentligare än ändring av ståndpunkt. Denna ombytlighet — för att använda ett alltför starkt och grovt ord — hör med i karaktärsdrag av dessa nationella ledare. Den tyder på självutlitrackligthet lika väl som på andlig frihet och hör samman med den tro utan problematik på den egna förmågan som ger ett obesvärat ledarskap under kris och krig.

*

Varför har Churchills karriär i sin helhet blivit mera framgångsrik, mera "stor" än Lloyd Georges? Varför gick, för att ta den mest konkreta punkten, Lloyd Georges bana så klart nedåt sedan han störtats från premiärministerposten 1922? Slumpen, alltså händelser och förhållanden som inte hade att göra med de båda statsmännens karaktär, var alltför avgörande för att något bestämt svar på dessa frågor skall kunna ges. Det är tänkbart att Lloyd George, om han resolut övergått till högern, skulle ha blivit mellankrigstidens främste ledare; det är tänkbart att Churchill, om han stannat i det liberala partiet, nu skulle vara en avdunkad och halvt glömd politiker. Men man kan knappast betvivla att i detta fall ödet varit rättvist, att Churchill moraliskt och intellektuellt är av annat format än sin föregångare.

Churchill har inte varit fri från de politiska synderna: intoleransen och hätskhet gentemot motståndare, intriger och taktiska finter, hänsynslös propaganda. Och dock har man svårt att tro att historien skall uppdaga så tvivelaktiga handlingar i hans liv som i Lloyd Georges. Det var något lägre, slarvigare, tarvligare i den sistnämndes maktsträvan, drag av opportunism och opälitlighet som inte har motsvarigheter hos Churchill. I sina förhandlingar med irländarna, särskilt 1921, bytte han oavbrutet ståndpunkter och uppträdde bedrägligt både mot sina egna och mot den andra parten (en utförlig analys har nyligen givits av Denis Gwynn i The History of Partition). Den ryktbara omröstningen i Mauriceaffären den 9 maj 1918 (det gällde antalet trupper på västfronten vid olika tillfällen) vann han genom medvetet falska uppgifter, och ännu i memoarerna från kriget sökte han blanda bort korten; här har full klarhet givits genom Thomas Jones biografi. De angrepp mot skilda generaler som görs i memoarerna präglas trots det långa tidsavståndet av oförsonlig hätskhet. Den stora fond som Lloyd George samlat under premiärministeriden, sannolikt till stor del genom ett slags indirekt försäljning av ordnar och titlar, vägrade han att ställa till det liberala partiets förfogande och behöll den envist under sin personliga förvaltning; det var en av de väsentliga orsakerna till att en verklig försoning mellan Lloyd George och de Asquithtrogna blev omöjlig. Churchill har fällt åtskilliga uttalanden om Hitler och Mussolini som senare blivit minst sagt både föräldrade och olustiga, men han har inte på sitt samvete något som liknar Lloyd Georges puerila — delvis kanske senilt färgade — lovprisande av den tyske diktatorn i mitten på 1930-talet. Intrigspelet kring Lloyd Georges maktövertagande har över sig något simpelt och förljuget — Churchill kom till makten med arena händer.

Om storheten i Churchills retorika och litterära insatser i jämförelse med Lloyd Georges är det kanske överflödigt att orda. Det är en väldig skillnad i klarhet, precision och glansfulla associationer. Säkert sammanhänger detta med att Churchill har en ojämförligt bredare historisk och sannolikt också litterär bildning, men framför allt är det fråga om en säkrare smak, större förfining, konstnärskap. Och i hela Churchills insats finns en säregen överblick, östans och upphöjdhet över stunden; han når inte Lincoln, men han närmar sig ibland dennes förening av lidelse och serenitet. Båda de stora krigsledarna kände sig högst medvetna om att göra historia, och därmed är redan ett stänk av teater givet. Men Churchill synes spela den stora rollen mera intensivt, inte så att han är mera skådespelare, men så att han starkare förnimmer ansvaret för historien — författaren, kravet på förnämitet lika väl som på kraft. Hans gester avtecknar sig mot anfidernas porträtt och smälter in i den brittiska legenden.

*

Två dagar efter Lloyd Georges död, den 28 mars 1945, talade Churchill i underhuset efter engelsk sed·om sin föregångare. Han berörde Lloyd Georges utnämning till regeringschef med orden: "Snart grep Lloyd George makten i staten och ledningen i regeringen." "Grep", ropade några ledamöter förebrående. "Ja, grep", svarade Churchill. "Jag tror det var Carlyle som sade om Oliver Cromwell: 'Han eftertrektade platsen; kanske var platsen hans'." Det är osannolikt att dessa ord inte också blir historiens dom över de brittiska krigsledarna.

HERBERT TINGSTEN

Annons.
Fäkta inte sönder Edra dyrbara matter. Tag Er tid att sköta dem till grundlig rengöring och övertyg hos mattspecialisten Saltsiöbadstvätten, det bevarar deras värde.
Ring 19 08 80.

Stopp
De nya trafikföreskrifterna
i den nya helt omarbetade upplagan av
KAKs
KÖRKORTS-BOK
Utarbetad av adjutant Sten Agvald och kapten Sture Agvald.
Allt som en körkortsaspirant behöver veta jämte en del tips för både yngre och äldre bilister och den nya vägtrafikförordningen som går i kraft den 1 januari 1952.
8: 50
BONNIERS

Sista dagarna
Passa på detta tillfälle
Hos oss kan Ni välja ut vackra och gediyna möbler och mattor. Dessutom restrerade fynd från vår
Ombyggnads realisation
möbler och mattor
Hall- och Rokokosoffor Skinnfåtöljer Soffor
En försenad leverans av genomvåvda franska ylle
Wiltonmattor BORTVRÄKES t. ex.
120×180, kost. 213:–, nu 118:– 140×200, kost. 268:–, nu 148:–
170×260, kost. 348:–, nu 248:– 190×290, kost. 498:–, nu 338:–
MATTOR och MÖBLER
44 DROTTNINGGATAN 44 (invid Klarabergsg.)

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: *Dagnyheter*
Postgiro 1166 (för annonser) nummer 1317 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten (Träffas säkrast kl. 11.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Köllberg*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Rudman*
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Heilborn*
PRENUMERATIONSPRISER
A — Stockholmsupplagan

	Stor-Stockholms tidningsområde	Övriga landet
Månad	kr. 5:75	kr. 5:30
Kvartal	„ 16:75	„ 16:—
Halvår	„ 33:—	„ 31:50
Helår	„ 66:—	„ 63:—

ANNONSPRISLISTA daterad 11 1952 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm, 1952.

Kultursidan i
DAGENS NYHETER
Sveriges ledande på olika områden
Naturvetenskap, naturskildring och teknik:

STEN BERGMAN, forskningsresande och biolog, är sedan flera år en av Dagens Nyheters mest uppskattade anmälare av reseskildringar och forskaräventyr.

CARL FRIES, förste intendent på Skansen, har i Dagens Nyheter skrivit en rad artiklar där han på ett mycket personligt sätt förenar en inträngande naturkänsla med fin förståelse för gammal kultur och lokala traditioner.

LARS GYLLENSTEN recenserar medicinska verk och svarar för avdelningen "medicinska notiser" med dess fortlöpande uppgifter om upptäckter och forskarrön. Han skriver också om skönlitteratur, speciellt sådana arbeten som tangerar socialmedicinska och psykologiska problem.

Andra medarbetare:
Geografi och naturskildring:
Sven Barthel
Sven Dahl
Gösta Lundquist
Fysik:
Hannes Alfvén
Gösta Funke
Teknik:
Åke Holmberg
Medicin:
Carl Otto Jonsson
Bror Rexed
Arftlighetslära:
Gert Bonnier
Botanik och zoologi:
Walter Bauer
Måns Ryber
Nils Willén
Jakt och fiske:
Helge Heilborn
Curt Lindhé
Axel Wennerling

Prenumerera på DAGENS NYHETER
Sveriges största dagliga tidning

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.